

๑๕๗

独恋一枝花 ตูเลี่ยนอี้จื่อฮวา

เขียน

อันจือ

แปล

๑๕๑๔ ดัชนีการอ่านที่ดี

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน สลับชะตาครานี้ ขอข้ามชีวิตสงบ
ที่เกาะ เล่ม 2 พร้อมพาทุกท่านกลับไปติดตามเรื่องราวของเจียงอวิ้นจู
กันต่อแล้วค่ะ

หลังจากเจียงอวิ้นจูและเจียงอวิ้นชิวสลับชะตาชีวิตกัน ขณะที่
อีกฝ่ายพยายามไขว่คว้าตำแหน่งซูหยินน้อยในจวนโหว เจียงอวิ้นจู
กลับเลือกใช้สองมือสร้างกิจการขายอาหาร หวังเพียงชีวิตเรียบง่าย
และสงบสุขอย่างที่ใฝ่ฝัน

แต่ดูเหมือนโชคชะตาจะไม่ยอมปล่อยให้เธอใช้ชีวิตเรียบง่าย
ง่าย ๆ เพราะกิจการของครอบครัวตระกูลเจียงกลับรุ่งเรืองขึ้นเรื่อย ๆ
จนฝีมือการทำอาหารของเจียงอวิ้นจูไปถึงจุดความสนใจของเส้นเฟิ่งหมิง
และเหล่าองค์กรก็เลินเข้าโดยไม่รู้ตัว

เดิมทีเส้นเฟิ่งหมิงเพียงตั้งใจมาสืบคดีและฝากท้องกับครอบครัว
ตระกูลเจียงเท่านั้น ทว่าไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใด สายตาของเขากลับเฝ้ามอง
แม่นางตระกูลเจียงมากกว่าอาหารเลิศรสบนโต๊ะเสียอีก

พวกเขามาร่วมติดตามกันต่อค่ะว่า ในเล่มนี้ความสัมพันธ์ระหว่าง
เจียงอวิ้นจูกับเส้นเฟิ่งหมิงจะค่อย ๆ เปลี่ยนไปเช่นไร

อสม

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

Sexual Harassment (การล่วงละเมิดทางเพศ),

Incest (ความสัมพันธ์เชิงชู้สาวระหว่างเครือญาติ

หรือสายเลือดเดียวกัน)

หยางเจี๋ยไปทำการทดลองนั้น ส่วนเส้นเฟิงหมิงก็ออกไปข้างนอกอีกครั้ง ด้านเจียงอวี่นจู่ลงคุยกับเงินซือและหลิวซือต่อ

“ต่อไปเจ้าคิดจะทำอย่างไร” เงินซือถามหลิวซือ

“ข้าอยู่บ้านหลังนั้นจนชินเสียแล้ว ไม่อยากย้ายไปไหน จึงทำสัญญากับเจ้าของบ้านใหม่อีกครั้ง ตั้งใจจะอยู่ที่นั่นต่อไป” หลิวซือกล่าว

เงินซือมิได้ประหลาดใจ แต่ค่าเช่าบ้านในอำเภอจะต้องแพงเป็นแน่ แล้วอีกฝ่ายจะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไรเล่า

“ข้าคิดว่าน่าจะปักผ้าขายจ๊ะ” หลิวซือเอ่ยอย่างลึกลับ นี่เป็นเพียงความคิดของนางเท่านั้น ยังไม่รู้ว่าจะได้จริงหรือไม่

เงินซือคิดว่าน่าจะได้ แต่นางไม่รู้สถานการณ์ภายในอำเภอ จึงไม่กล้าพูดส่งเดช

“ท่านอาทำได้แน่นอนเจ้าคะ” เจียงอวี่นจู่กลับพูดเช่นนั้น ดูจากชุดที่หลิวซือตัดให้เธอชุดนั้นก็ดูออกแล้วว่าฝีมือปักผ้าของนางโดดเด่น ทั้งยังประณีตเอาใจใส่ วันหน้าหากจะปักผ้าหรือกระทั่งตัดชุดขาย ย่อมต้องมีทางออกอย่างแน่นอน

เงินซือได้ยินดังนั้นก็ยิ้มกล่าวกับหลิวซือว่า “อวี่นจู่บอกว่า

เจ้าทำได้ก็หมายความว่าเจ้าจะต้องทำได้เป็นแน่ วันหน้าหากต้องการความช่วยเหลืออันใดก็มาหาพวกข้านะ”

หลิวซือไต้ยินแล้วก็ซาบซึ่งใจยิ่งนัก นางพยักหน้าแรงๆ ในใจมีความหวังต่ออนาคตเพิ่มขึ้นหลายส่วน

“ถ้าพวกท่านมีสิ่งใดที่ข้าพอจะช่วยได้ก็ต้องบอกข้าเหมือนกันนะ เจ้าคะ” นางกล่าว

ตอนเที่ยงขณะที่ตระกูลเจียงกำลังยุ่งกันอยู่ เส้นเฟิ่งหมิงกับหยางเจิงไต้ยินเสียงนกร้องที่คุ้นเคยก็พากันออกไปข้างนอก

บริเวณหุบเขาแห่งหนึ่งบนเขาด้านหลัง องค์กรภักิเลนกลุ่มหนึ่งจูงม้ายืนอยู่ตรงนั้นท่าทางเหนื่อยล้าจากการเดินทางไกล พวกเขาเร่งเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน แม้จะเหน็ดเหนื่อย แต่ทุกคนก็ยังคงยืนตัวตรงประหนึ่งต้นสน ดวงตาเจิดจรัสราวกับมีเปลวไฟลุกโชนอยู่ภายใน

“การจะได้เข้าผู้บัญชาการ รองผู้บัญชาการ!”

เมื่อเห็นเส้นเฟิ่งหมิงและหยางเจิง คนทั้งกลุ่มก็คุกเข่าลงอย่างพร้อมเพรียง น้ำเสียงของพวกเขาย่อมด้วยความฮึกเหิมและลัษยี่ชื่อจริงใจ

ไม่ว่าคนนอกจะมองเส้นเฟิ่งหมิงอย่างไร แต่ในใจพวกเขา ได้เข้าผู้บัญชาการยังคงเป็นบุคคลที่พวกตนเลื่อมใสและยินดีติดตามไปชั่วชีวิต

ประหารขุนนางกังฉิน¹ จัดผู้มีอำนาจอิทธิพล หากบนโลกนี้ยังมีความยุติธรรมอยู่สักสาย นั้นย่อมต้องมาจากใต้เท้าผู้บัญชาการ

¹ หรือขุนนางที่ฉ้อฉล คดโกง ประจบสอพลอ และหักหลังแผ่นดินเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง

ของพวกตนเป็นแน่แท้ นึกเดียวเข้าไปในวังของพวกคนเถื่อนเพื่อ
ช่วยเหลือพี่น้องออกมา ใบหน้าของเขาอาจเย็นชา แต่พวกเขารู้ดีว่า
เลือดของใต้เท้าผู้บัญชาการนั้นร้อนรุ่ม

พวกเขายินดีเป็นดาบในมือใต้เท้าผู้บัญชาการ ดาบที่คมกริบ
หาได้เปรียบ ทิศทางที่ปลายดาบชี้ไปก็คือทิศทางไปข้างหน้าของพวกเรา
แม้ตายก็ไม่เสียดาย!

“ดีมาก” หยางเจิงกวาดตามองทุกคนแล้วยิ้มกล่าว

แม้ว่าเขาเลือกมาทำคดีนี้เพราะมีเหตุผลส่วนตัว แต่ในเมื่อ
มาแล้วก็ต้องจัดการคดีให้ดี

ขณะนั้นบนทางหลวงสายหนึ่งในอำเภอฮุ่ยหลิง คนกลุ่มหนึ่งยกขบวน
มาอย่างเอิกเกริกร่วมสองร้อยกว่าคน

บนเนินเขาด้านข้าง จี้ซานเหนียงยืนอยู่บนนั้น ลมพัดกระโปรง
ขาวของนางราวกับว่าจะปลิดปลิวไป

“ซ่งลี่ เจ้าวันนี้คือโอกาสที่สวรรค์ประทานให้ข้าหรือไม่” นาง
จับตามองคนกลุ่มนั้น โดยเฉพาะชายหนุ่มที่ขี่ม้าอยู่ตรงกลาง พลัน
เอ่ยปากขึ้น

“นายหญิง” สีหน้าซ่งลี่เต็มไปด้วยความกังวล “ข้างกายคนผู้นั้น
มีผู้ติดตามอารักขาแน่นหนาถึงเพียงนั้น...”

โซ่วว่าพวกตนจะลงมือได้ง่ายๆ

จี้ซานเหนียงราวกับไม่ได้ยินคำทัดทาน เพียงกล่าวว่า “ไม่ใช่
สวรรค์ วันนั้นข้าอ่อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่กลับไม่มีใครมาช่วยข้า
จะต้องเป็นเส้าเจ้อเป็นแน่ วิญญาณของเขาคอยช่วยเหลือข้าอยู่”

“นายหญิง!” ซ่งลี่ร้อนใจนัก

จีจันเห็นยางกลับแถมยิ้มออกมา ก่อนจะปลดดอกไม้สีขาวดอกนั้น
ลงมาจากบนศีรษะ ปล่อยให้มันล่องลอยไปตามลม

ต่อไปไม่ต้องใช้ดอกไม้ขาวนี้อีกแล้ว นางจะลงไปอยู่เป็นเพื่อน
เจ้าเจ้อของนางเอง ขอเพียงเขาไม่รังเกียจว่ามีนางเป็นอันเลือด

บนทางหลวง เขียวฉีซงนั่งเฝ้าอยู่บนหลังม้า เขาเอ่ยถามเต็งหงว่า
“อีกนานเท่าใดจึงจะถึงเมืองอู่หลิง ข้าเหนื่อยจะแย่แล้ว”

คราวก่อนเส้นเพิงหมิงจับพวกวังปิงกลับเมืองหลวง ราชสำนัก
พาดพิงกันทั้งในทางลับและทางแจ้ง ในที่สุดก็ส่งคนมาอีกครั้ง เต็งหง
แม่ทัพคนใหม่ที่จะมาประจำการที่เมืองอู่หลิง ส่วนเขียวฉีซงคือผู้ช่วย
ของเขา

ผู้ช่วยคนหนึ่งกลับกล้ำพุดกับแม่ทัพเช่นนี้ หากอยู่ในกองทัพ
จะต้องถูกลากออกไปโบยยี่สิบไม้เป็นแน่

ทว่าเขียวฉีซง แซ่เขียวตัวเดียวกับราชินิกุลแคว้นเซีย บิดาของเขา
คือหยาหนานอ๋อง ย่อมไม่กลัวเต็งหงอยู่แล้ว

เต็งหงนึกโมโหในใจ ระยะทางที่เดิมที่ใช้เวลาเดินทางเพียง
หกเจ็ดวัน กลับถูกเขียวฉีซงถ่วงจนเพิ่งมาถึงเอาวันนี้ คนผู้นี้คิดว่า
เขามาเที่ยวเล่นหรื

แต่อีกฝ่ายมาเที่ยวเล่นจริงๆ นั้นแหละ มากอบโกยที่เมือง
บนเขา ทั้งไร่อันตรายและยังได้สร้างผลงาน รอนจนกลับไป คาดว่า
อีกฝ่ายคงได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพ มีตำแหน่งเทียบเท่าตนแล้ว

น่าสมเพชตนเองที่เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายมาหลายปี นำเวทนาทหาร
ที่พลีชีพหลังเลือดพวกนั้น สุดท้ายก็เทียบเจ้าคนเสเพลที่แม้แต่หอก
สักเล่มก็ยังยกไม่ขึ้นไม่ได้

คิดถึงตรงนี้ เติ้งหังก้อยากสั่งให้คนลากเชืวฉีงลงจากม้า แล้วลงโทษเขาในฐานะที่ทำให้ปฏิบัติการทางทหารล่าช้า ทั้งยังกระด้างกระเดื่อง ไม่เห็นผู้บังคับบัญชาอยู่ในสายตาสบายจริง ๆ

แต่สุดท้ายเติ้งหังกียังอดทนอดกลั้นเอาไว้ ตัวเขาไร้รากฐานในราชสำนัก วันนี้ถ้าเขาจัดการเชืวฉีง ไม่แน่ว่าอาจถูกคุมตัวกลับเมืองหลวงในไม่กี่วันข้างหน้าก็เป็นได้

“ถึงอำเภอลงหลิงแล้ว หากเร่งเดินทางหน่อยก็จะถึงเหมืองอุหลิงตอนพลบค่ำ” เติ้งหงตอบด้วยสีหน้าเย็นชา

ตอนเย็นวันรุ่งขึ้น เจียงอวี่นจูผัดเนื้อกระทายเย็นกระทะสุดท้าย เททุกอย่างใส่ในโถแล้วปิดฝาเสร็จก็มาหาหยางเจิง

“ทุกอย่างทำเสร็จแล้ว ท่านมาคุลีเจ้าคะ” เธอกล่าว

หยางเจิงได้กลิ่นหอมยวนใจนี้มาสองวันแล้ว ครั้นได้ยินดังนั้น ก็รีบออกมาข้างนอกทันที

ภายในห้องเก็บของท้ายเรือน เขาเห็นโถหลายสิบใบวางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่ละโถมีขนาดเท่าแตงโม ตัวโถสีขาวปลอด ปิดปากโถด้วยกระดาษแดง บนกระดาษเขียนตัวอักษรกำกับไว้ แบ่งเป็น ‘เนื้อกระทายเย็น’ ‘เนื้อวัวฝอย’ ‘ตีนเป็ดไร้กระดูก’ ‘ไก่ผัดพริก’ ฯลฯ อย่างละสองโถ รวมทั้งสิ้นสิบกว่าอย่าง

หยางเจิงอ้าปากตาค้าง เขาไม่ได้อยากרבภวนเจียงอวี่นจูถึงเพียงนี้เลยจริงๆ ทำหลายอย่างขนาดนี้ นางต้องสิ้นเปลืองความคิดไปมากแค่ไหนนะ

นอกจากนี้เพียงมองผ่าน ๆ ของพวกนี้ยังราคาแพงกว่าที่เนี่ยชินซื้อไปไม่น้อย

“บอกให้คิดราคาข้าตามปกติไม่ใช่รี” หยางเจิงร้อนใจ เจียงอวิ้นจูหาเงินด้วยความยากลำบาก เขาไม่อยากเอาเปรียบนาง

ทว่าเจียงอวิ้นจูอยากแสดงความขอบคุณอย่างสุดความสามารถ เพราะคิดว่าอาจเป็นเข้ากับเส้นเฟิ่งหมิงที่ช่วยเหลือตนเองเรื่องเว่ยคังผิง เธอจึงตั้งใจทำของพวกนี้ออย่างเต็มที่

“นี่คือราคาดิจำเจ้าค่ะ” เธอกล่าว ถึงจะทำเช่นนั้นแล้ว เธอก็ยังได้กำไรจากเขาอยู่สี่ตำลึงกว่าอยู่ดี

“ไม่ได้” หยางเจิงหยิบเงินมูลค่าสิบตำลึงออกมาแบ่งหนึ่งแล้ว ยัดใส่มือเจียงอวิ้นจู

เจียงอวิ้นจูยอมไม่รับ หยางเจิงเป็นบุรุษจึงไม่กล้ายื้อยุดกับสตรี จับพลันนั้นทั้งสองจึงตกอยู่ในสภาวะชะงักงัน

เจียงอวิ้นจูจนปัญญาได้แต่เอ่ยว่า “ไม่ได้คิดเงินท่านราคาถูกจริงๆ นี่เป็นราคาดิฉันเจ้าค่ะ”

ราคาดิฉันจะถูกลงกว่าราคาปกติเล็กน้อย แต่ก็ไม่ใช่การลดราคาให้เป็นพิเศษ

หยางเจิงหุบหูทันที “ราคาดิฉัน?”

พูดเช่นนั้นหมายความว่านางเห็นเขาเป็นสหายนะสิ

เจียงอวิ้นจู “...”

หลังรู้จักกันมาสักพัก เธอคิดว่าเส้นเฟิ่งหมิงกับหยางเจิงก็ดูเป็นคนไม่เลว ส่วนเรื่องสหายนั้น...

หยางเจิงกลับยิ้มออกมา ต่อไปก็เป็นสหายกันแล้ว เขามองไปทางโถพวกนั้นอย่างครื้นไใจ เนื้อกระดูกเย็นเขาเคยกินแล้ว เนื้อวัวผ่ายก็เคยกินแล้วเหมือนกัน ส่วนดินเบ็ดไร่กระดูก...

“นี่คือดินเบ็ดนี้รี” เขาสงสัย

คนแคว้นเซี่ยกินเบ็ด แต่ดูเหมือนจะไม่เคยมีใครนำดินเบ็ดมาทำ
เป็นอาหารโดยเฉพาะมาก่อน

“ใช่แล้วเจ้าคะ และกระดูกดินเบ็ดออก นำไปต้มในน้ำพะโล้
มีทั้งรสพะโล้และรสหม่าล่า” เจียงอวี่นจูอธิบาย

ยุคนี้ในฤดูหนาวอุณหภูมิต่ำมากจนหยดน้ำกลายเป็นน้ำแข็ง
ทำของพวกนี้ในเวลาเช่นนี้จึงไม่ต้องกลัวว่าจะเสียระหว่างทาง เธอ
จึงเพิ่มรสพะโล้เข้าไป เพื่อใครไม่กินเผ็ดจะได้ไม่ต้องอดกิน

หยางเจิงเตาปาก ดินเบ็ดขนาดแค่นี้ ต้องเลาะกระดูกออก
ทีละนิดเนี่ยละ

เขาเปิดโถใบนั้นออกแล้วใช้ตะเกียบคีบขึ้นมาชิมหนึ่งคำ
ไม่มีกระดูกจริง ๆ ด้วย!

พังผืดทำเบ็ดเหนียวนุ่ม เอ็นเบ็ดกรุบกรอบ ส่งเข้าปากเคี้ยวได้
ทั้งชิ้น ประกอบกับรสชาติเผ็ดหอม สัมผัสได้ถึงความอร่อยยวบวไป
ทั่วทั้งปาก กินคำเดียวได้เต็มเต็มทุกสัมผัส!

“อันนี้อร่อยนี่นา” หยางเจิงกล่าวด้วยความประหลาดใจ

เจียงอวี่นจูเองก็โปรดปรานดินเบ็ดไร้กระดูก เมื่อได้ยินดังนั้น
จึงพยักหน้าบ่อยๆ

หยางเจิงนึกคิดขึ้นมา หยิบตะเกียบมากินต่อ จากนั้นก็ยืนนิ่ง
อยู่ตรงนั้น เขาพลันรู้สึกไม่อยากส่งของพวกนี้กลับเมืองหลวงเสียแล้ว
หากท่านแม่กินหมด วันหน้ายังบังคับให้เขาซื้ออีกจะอย่างไรเล่า

ไม่สิ ท่านแม่จะต้องบังคับให้เขาซื้ออีกแน่นอน ถึงยามนั้นก็ต้อง
รบกวนเจียงอวี่นจูอีกครา

เขาไม่อยากเห็นมือของนางแช่อยู่ในน้ำเย็นๆ อีก

เจียงอวี่นจูยอมไม่ทราบความคิดของหยางเจิง เธอเอ่ยถาม

ด้วยความสงสัย “เป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ ไม่อ่อยหรือ”

“อ่อย...อ่อยมาก” หยางเจิงกล่าว

เจียงอวี่นจุกมุ่มปากขึ้นน้อยๆ เช่นนั้นก็ดีแล้ว ความจริงยามนี้ก็นับว่าดีมาก สามีภรรยาตระกูลฟางล้วนขยันขันแข็งและมีความสามารถ เธอเพียงรับผิดชอบงานหน้าเตาเท่านั้น นานๆ ที่จึงจะได้สัมผัสน้ำเย็นจัดสักครั้ง

“ข้ากำลังคิดว่าจะเก็บไว้กินเองดีหรือไม่” หยางเจิงเอ่ยขึ้น

เจียงอวี่นจุกยิ้ม ของกินมากมายหลายสิบโถนี้ หากเขากินคนเดียวจะต้องกินไปจนถึงเมื่อไรกัน นอกจากนี้...

“ในกระหะยังมีเหลืออยู่อีก น่าจะเพียงพอให้ท่านกินแล้วละเจ้าคะ”

เอาเถอะ ยามนี้หยางเจิงดูเหมือนจะไม่มีข้ออ้างในการกักของเหล่านี้ไว้ไม่ส่งกลับเมืองหลวง แต่พลันนั้นสายตาของเขากลับเหลือบไปเห็นโถอีกห้าหกใบที่วางแยกอยู่ด้านข้าง ดูชื่อแล้วก็เป็นของพวกเนื้อกระต่ายเย็นเหมือนกัน

“นี่คือ...?” เขาถาม

“ข้าเก็บไว้ให้คุณชายเส้นเจ้าคะ” เจียงอวี่นจุกกล่าว

เดิมทีเธอก็ตั้งใจว่าจะทำของกินไว้ให้เส้นเฟิ่งหมิงกับหยางเจิง ยามนี้ประจวบเหมาะนัก

“แต่ไม่รู้ว่...” เธอเกรงว่าตระกูลเส้นเป็นตระกูลใหญ่ ถ้าคนเขาไม่ถูกใจของแบบนี้เล่า

ทว่าหยางเจิงกลับวิ่งพรวดพราดออกไปข้างนอกอย่างรวดเร็ว โดยไม่ได้ฟังคำพูดเธอจนจบเสียด้วยซ้ำ หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ลากเส้นเฟิ่งหมิงเข้ามา

“แม่นางเจียงเต๋อริยมไว้ให้เจ้าด้วย!” หยางเจิงซีไปยังโถเหล่านั่น
เอ่ยด้วยน้ำเสียงร่าเริงเป็นอย่างมาก

ทันใดนั้นเขาพลันรู้สึก่วชีวิตตนช่างอาภัพนัก ตนเองเป็น
คนเอื่อยปากว่าอยากได้แต่ๆ ทั้งยังจ่ายเงินอีกด้วย ส่วนเส้นเพ็งหมิง
ไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง แต่กลับมีส่วนได้เหมือนกันนี่นะ

ขนตายาวของเส้นเพ็งหมิงกะพริบไหว นัยน์ตาทอดมองมายัง
เจียงอวิ้นจู

อาจเป็นเพราะแสงแดดรำไรที่สาดส่องผ่านบานหน้าต่างเข้าไป
ในดวงตาของเขาพอดี ช่วงขณะนี้เจียงอวิ้นจูจึงรู้สึกว่าเขาไม่ได้เย็นชา
ปานนั้นอีกแล้ว แต่เหมือนกับหิมะต้นฤดูใบไม้ผลิที่แม้จะยังหนาวเย็น
แต่ก็ทำให้คนรู้สึกสดชื่น

“เจ้าเต๋อริยมไว้ให้ข้าส่งกลับบ้านนี้” เส้นเพ็งหมิงมองโถเหล่านั่น
พลางเอ่ยถาม บนหน้าโถมีลายมือของเจียงอวิ้นจูเขียนกำกับไว้ ตัวอักษร
ไม่ได้เป็นระเบียบเรียบร้อยนัก ทว่ามองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นลายมือ
ของสตรี

หากมารดาเขาเห็นเข้า...

“อืม...หากท่านไม่อยากจะก็...”

“ตกลง” เส้นเพ็งหมิงเอ่ยขัดขึ้น

เจียงอวิ้นจูเบิกตากว้างมองเขาด้วยความประหลาดใจน้อยๆ
ได้ให้ผู้บัญชาการผู้นี้ยังคงชวนให้คนเดาความคิดของเขาไม่ออก
เหมือนเคย

หยางเจิงจัดการสั่งให้คนนำสิ่งของเหล่านั้นขึ้นรถเพื่อส่งกลับทันที
ทั้งยังกำชับเป็นพิเศษว่าโถทั้งหกใบนั้นให้ส่งตรงไปยังจวนตระกูลเส้น
ส่วนที่เหลือทั้งหมดให้ส่งไปที่จวนตระกูลหยาง ส่วนขุนเชียงยังต้องตาก

อีกหลายวันจึงยังไม่รีบร้อน

เมื่อรถม้าวิ่งควบกับจากไปจนลับสายตา หยางเจิงก็ยื่นเอามือไปพล่หลัง รู้สึกจิตใจปลอดโปร่งสดชื่น

ยามเที่ยงวันรุ่งขึ้น ขณะเจียงอวี่นั่งจวนอยู่กับการทำอาหาร ทันใดนั้นรถม้าคันหนึ่งก็วิ่งตะบึงมาจากทางหลวงอย่างเร่งรีบ ก่อนจะมาหยุดลงตรงหน้าประตูบ้านตระกูลเจียงอย่างรวดเร็ว

ม่านรถม้าถูกเลิกขึ้น คนสองคนก้าวลงมาจากรถ พวกเขาเหลียวซ้ายแลขวา เมื่อเห็นว่าปลอดคนจึงเอ่ยกับคนด้านในว่า “ล่องเกินแล้ว” หลังจากนั้นจึงช่วยกันหามคนผู้นั้นลงมาจากรถม้า แล้วเร่งรถม้าหายลับไปอย่างรวดเร็ว

คนที่อยู่บนพื้นรู้สึกที่ตนเองเป็นอิสระแล้วก็กระโดดขึ้นมาโดยพลัน เขาจัดการดึงถุงผ้าที่คลุมศีรษะออก มือคลำไปตามแนวเอว พลันเผยอปากเตรียมจะด่าทอ

ทว่าเมื่อลืมตาขึ้นกลับพบแต่ความว่างเปล่า ทางไกลออกไปล้อมรอบด้วยขุนเขาเขียว บริเวณใกล้ๆ นั้นกลับเป็นหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่ง

กลิ่นหอมหวานโชยมาเป็นระลอก ชายชราขยับจมูกฟุดฟิดแล้วเหลียวมองไปทางนั้น จากนั้นก็เห็นบ้านชานาแสนจะธรรมดา หลังหนึ่ง ควันลอยละล่องออกมาจากข้างใน กลิ่นหอมลอยออกมาจากในครัวของบ้านหลังนั่นเอง

ท้องของเขาพลันร้องโครกครากขึ้นมา

“เจ้าสารเลวพวกนี้ แม้แต่ข้าวก็ไม่ทำให้คนกิน” ชายชราสบดคำไปประโยคหนึ่ง ก่อนจะเดินไปเคาะประตูบานนั้น

“เข้าไปเปิดประตูเอง” เฉินซือได้ยินเสียงเคาะประตู กลัวว่าเจียงอวี่นจะเสียสากับการทำอาหารจึงรีบเดินออกไป

ครั้นเปิดประตูออกก็พบชายชราแปลกหน้าคนหนึ่งยืนอยู่ ดูจากอายุน่าจะราวห้าสิบถึงหกสิบปี สวมชุดสีน้ำตาลแสนธรรมดา เหมือนกับคนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้าน

ไม่สิ เขามีบางอย่างไม่เหมือน สายตาของเขาเจิดจ้าเป็นอย่างยิ่ง แลดูกระฉับกระเฉงมีกำลังวังชาเกินวัย

“ท่านคือ?” เฉินซือเอ่ยถาม

ชายชรานิ่งเงียบไปชั่วครู่ ก่อนจะเอ่ยตอบว่า “ผ่านทางมาน่ะ ได้ยินว่าที่เรือนพวกเจ้ามีอาหารอร่อย ข้าท้องหิวจึงอยากซื้ออาหารกับพวกเจ้าสักหน่อย”

ชายชรากล่าวพลางคลำไปตามตัว ทว่ากลับพบว่าตนเองไม่ได้พกเงินติดตัวมาด้วย สีหน้าพลันมืดครึ้ม

ยามนั้นท้องของเขافلันร้องขึ้นมาพอดี

เฉินซือเห็นความลำบากใจของอีกฝ่ายก็นึกเห็นใจ คิดว่าเขาอายุมากขนาดนี้แล้ว การเดินทางรอนแรมคงไม่ใช่เรื่องง่าย นางจึงเปิดประตูเชิญเขาเข้ามา “ไม่ต้องซื้อหรอกเจ้าคะ อาหารบางส่วนทำเสร็จพอดี ข้าจะไปตักมาให้ท่านเดี๋ยวนี้”

ชายชราสาวเท้าเข้ามาข้างใน

แม้เจียงอวี่นจะอยู่ในครัว แต่เธอก็ได้ยินเสียงข้างนอกแล้ว จังหวะนั้นเองเมื่อมองออกมาข้างนอกก็เห็นชายชราเดินเข้ามาด้วยผีเท้าสบายๆ เธอก็ถึงกับนั่งอึ้งไปทันที

เซียนโอสถอู่! นี่ต้องเป็นเซียนโอสถอู่ในตำนานเป็นแน่!

ช่วงที่เธออาศัยอยู่ในจวนอันผิงโหวในความฝัน มีครั้งหนึ่งที่

อุยหีนผู้เฒ่าลื้มป่วย หลินถึงอันส่งคนออกตามหาเขาไปทั่วเพื่อขอให้มาช่วยรักษา ตอนนั้นเธอเคยเห็นภาพเหมือนของเขา ภาพวาดนั้นคงเป็นฝีมือของจิตรกรมากฝีมือจึงวาดออกมาได้คล้ายคลึงตัวจริงถึงเจ็ดแปดส่วน ท่าทางยิ่งเหมือนเต็มสิบส่วน

เจียงอวี่นจุ่มน้ำใจว่าต้องเป็นเซียนโอสถอยู่ไม่ผิดแน่ แต่เหตุใดเขาจึงมาอยู่ที่นี่ได้

ว่ากันว่าเขาพาเนจรไปทั่วไร้หลักแหล่ง ตอนนั้นหลินถึงอันตามหาเขาอยู่ครึ่งค่อนปีก็ยังตามหาไม่เจอ สุดท้ายจำต้องเลิกกันไป ตอนนั้นเล่าเขาร่อนเร่จนมาถึงที่นี่นี่รี

เจียงอวี่นจุพลันตื่นตื่นขึ้นมา หากเขายอมช่วยรักษาผู้เฒ่าเงินดวงตาของผู้เฒ่าเงินย่อมต้องกลับมามองเห็นได้อีกครั้งใช่หรือไม่!

ทว่ากล่าวกันว่าหมอเทวดาผู้นี้มีนิสัยประหลาด ถ้าเขาอยากรักษาต่อให้เป็นขอทานข้างถนนหรือนักโทษประหาร เขาก็จะยื่นมือเข้าช่วย แต่หากเขาไม่อยากรักษา ต่อให้จักรพรรดิเสด็จมาก็ไร้ประโยชน์ ข้าเขายังเคยลั่นวาจาไว้ว่า “ตายไฉนจะได้ไปเกิดใหม่เร็ว ๆ”

เขามีนิสัยเช่นนี้เอง

จักรพรรดิยอมตัดพระทัยให้เขาตายไม่ได้ ทุกคนก็ตั้งใจให้เขาตายไม่ได้ ถ้าเขาตาย ผู้ใดจะรักษาพวกเขาอีกเล่า

ยามนั้นเส้นเฟิงหมิงและหยางเจิงที่อยู่ในเรือนข้างก็เห็นผู้เฒ่าอยู่แล้วเช่นกัน

หยางเจิงกอดอกมองไปข้างนอกพลางยิ้มถามเส้นเฟิงหมิงว่า “เขายังอยู่ที่ทางใจไม่จากไปจริง ๆ ด้วย เจ้าเดาสิว่าตอนหาตัวเขาพบเขากำลังทำอะไรอยู่”

“ทำอะไร” เล็นเฟิงหึงตอบกลับหยางเจิงอย่างหาได้ยาก

“ตกตะพานอยู่ข้างทะเลสาบซีหนุ่ละสิ! เขายืนยันว่าได้ทะเลสาบซีหนุ่มีตะพานพันปี ตกขึ้นมาตัมน้ำแกงซด เจ้าว่าตาเฒ่านี้...” หยางเจิงส่ายหน้าหน่อยๆ

ทันใดนั้นเขาพลันถามเล็นเฟิงหึงมาอีกว่า “เจ้าเดาสีว่าอีกประเดี๋ยวพอเขาเห็นเจ้า จะเปิดโปงตัวตนของเจ้าหรือไม่”

ผู้เฒ่าอู่เคยเจอเล็นเฟิงหึงมาก่อน

เล็นเฟิงหึงมองม้วนคติในมือพลางชะงักไปเล็กน้อย “ตามใจเขา”

อันที่จริงเขากับหยางเจิงไม่คิดจะหลอกลวงคนตระกูลเจียงต่อไปเรื่อย ๆ

ทว่าหยางเจิงกลับลังเลขึ้นมา เขาทั้งอยากทำให้เจียงอวิ้นจุลวงรู้ตัวตนของเล็นเฟิงหึง อยากเห็นปฏิกิริยาตอบสนองของนาง แต่ก็กลัวว่านางรู้ตัวตนของเขาแล้วจะตกใจขวัญหาย ช่างยากเกินไปแล้ว!

เจียงอวิ้นจุ ผัดกับข้าวกระทะนั้นเสร็จพอดี เธอรีบเดินออกมาล่าวกับผู้เฒ่าอู่ว่า “ท่านปู่ ผ่านทางมาหรือเจ้าคะ”

ผู้เฒ่าอู่กวาดตามองเจียงอวิ้นจุจากบนลงล่าง ออกจะรู้สึกประหลาดใจ

ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ห่างไกลแห่งนี้ถึงกับมีสาวน้อยที่งดงามเหลียวฉลาดเช่นนี้อยู่ด้วย?

“อืม” ผู้เฒ่าอู่ไม่ยากบอก่ว่าตนเองถูกคนนำมาตั้งที่นี่ เขาก็มีศักดิ์ศรีเหมือนกันนะ

เจียงอวิ้นจួយิ้ม “ท่านปู่ เชิญเข้าไปนั่งในบ้านเจ้าคะ ข้าจะไป

ตักข้าวให้ท่าน”

เธอพูดจบก็เดินเข้าไปในห้องครัว

เมื่อมาถึงลานเรือน กลิ่นหอมของอาหารยิ่งเข้มข้นกว่าเดิม ผู้เฒ่าอู่มองเข้าไปในครัวอย่างอดไม่ไหว

ยามนั้นด้านนั้นมีเสียงฝีเท้าดังขึ้น เขาหันไปมองก็เห็นเส้นเพ็งหมิงและหยางเจิงเดินออกมาจากเรือนข้าง

เส้นเพ็งหมิง ผู้บัญชาการองครักษ์กิเลน!

สีหน้าผู้เฒ่าอู๋เย็นชาลงทันที เขารู้แล้วว่าเหตุใดตนจึงถูกคนนำตัวมาทั้งไว้ที่นี้ นอกจากองครักษ์กิเลนที่มีชื่อเสียงโด่งดังแล้ว ใครจะรู้ว่าเขาอยู่ที่ทะเลสาบซีหูอีกกัน

อีกฝ่ายมาหาเขาทำไม รักษาโรค?

ผันไปเถอะ! ต่อให้เขาไปรักษาสุนัขสักตัว ก็ไม่ยอมช่วยรักษาให้อีกฝ่ายเด็ดขาด!

เขาจำทำทางยามปลิดชีวิตคนของอีกฝ่ายได้ ช่างน่าเกรงขามโหดเหี้ยมไร้ปราณีโดยแท้!

“คุณชายเส้น คุณชายหยาง รออีกสักครู่ อาหารใกล้จะเรียบร้อยแล้วเจ้าค่ะ” เนินซื่อเห็นเส้นเพ็งหมิงกับหยางเจิงเดินออกมาก็นึกว่าพวกเขารออาหารจนร้อนใจจึงเอ่ยขึ้น

“ไม่เป็นไร ไม่รีบขอรับ” หยางเจิงยิ้มตอบ

พวกเขาฝ่ายหนึ่งถามฝ่ายหนึ่งตอบ ดูเหมือนธรรมดา ทว่าดวงตาสองข้างของผู้เฒ่าอู๋กลับเบิกกว้าง

เขาเห็นอะไรกัน สตรีผู้นี้ นางไม่รู้ว่าเส้นเพ็งหมิงเป็นใครกันนี่ จึงกล้าพูดกับอีกฝ่ายเช่นนี้

ทั่วทั้งเมืองหลวง คนที่กล้าพูดจาเช่นนี้กับเส้นเพ็งหมิง...ไม่ใช่สิ

ผู้เฒ่าอู่ตั้งสติได้อย่างรวดเร็ว ท่าทางของเงินซื่อเหมือนไม่รู้ตัวตน
ของเส้นเฟิ่งหมิงเลยด้วยซ้ำ มิฉะนั้นนางไม่กล้าแสดงท่าทีเช่นนี้
ออกมาแน่

ยามนั้นผู้เฒ่าเงินได้ยินเสียงก็เดินออกมาจากในห้อง แล้ว
ถามว่า “ผู้ใดรี”

ท่าทางคลำปะปะของเขา ผู้เฒ่าอู่มองออกทันทีว่าดวงตาของ
อีกฝ่ายมีปัญหา

“ท่านพ่อ เป็นท่านปู่ที่ผ่านทางมาคนหนึ่งเจ้าคะ” เงินซื่อกล่าว
กับผู้เฒ่าเงิน

“ท่านปู่ เหตุใดจึงไม่เข้าไปนั่งในเรือนเล่าเจ้าคะ” เจียงอวี่นจู
ยกอาหารออกมาจากในครัวพลางถาม

ผู้เฒ่าอู่มองไปทางนั้นที่ มองมาทางนี้ที่ ทันใดนั้นก็ยิ้มออกมา
น่าสนใจดีนี่!

ผู้เฒ่าอู่เดินเข้าไปนั่งในเรือน เจียงอวี่นจួយอาหารออกมาให้เขาสีจาน ประกอบด้วยผักหมูหมักหนึ่งจาน ไก่ผัดเม็ดมะม่วงหิมพานต์หนึ่งจาน ผักผักกาดขาวหนึ่งจาน และพะโล้รวมมิตรอีกหนึ่งจาน

ในจานพะโล้รวมมิตรนั้นมีทั้งตีนเป็ด หางหมู กุ้งเป็ด และเอ็นเท้าวัวสไลอย่าง ยกมาพร้อมกับข้าวสวยหนึ่งถ้วยและต้มจืดไข่น้ำใสสาหร่าย

อาหารทั้งสี่อย่างนี้ดูเผินๆ แสนจะธรรมดา ทว่ากลับเต็มไปด้วยความไม่ธรรมดา ยกตัวอย่างเช่นผักผักกาดขาวจานนี้

ผู้เฒ่าอู่ชิมอาหารมาแล้วทว่าปฐพี กระทั่งอาหารจากห้องเครื่องในวังหลวงก็เคยกินมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่คนที่สามารถผัดผักกาดขาวได้ถึงระดับนี้ รวมกันแล้วมีไม่เกินสองคน

อีกทั้งยังมีพะโล้รวมมิตรจานนี้อีก อันนี้คือตีนเป็ดกระมัง ดูจากลักษณะที่มันเข้าหากันเช่นนั้น ดูเหมือนว่าจะเลาะเอากระดูกออกไปแล้ว

ผู้เฒ่าอู่เพิ่งเคยเห็นการทำตีนเป็ดเช่นนี้เป็นครั้งแรก เขาจึงใช้ตะเกียบคีบตีนเป็ดขึ้นมาชิมก่อนหนึ่งคำ

หอม เผ็ด หย่น เทียนียว!

จากนั้นเขาก็กินทางหูเข้าไปอีกชิ้น แมร์สสัมผัสจะแตกต่างกัน
แต่กลับเลิครสถึงใจเหมือนกัน

ส่วนผัดผักกาดขาวเป็นเหมือนที่เขาคิดไว้จริง ๆ ผีมือปรุงเข้าชั้น
ไรท์ดี ไม่ได้ใช้เครื่องปรุงอันใด มีเพียงรสชาติของผักกาดขาว หวาน
กลับหวานอโรยและสดชื่นเป็นพิเศษ

ผู้เฒ่าอู่อดไม่ได้ที่จะเหลือบตาขึ้นมองเจียงอวี่นจุพลางเอ่ยถาม
“เจ้าเป็นคนทำรี”

“เจ้าคะ ท่านผู้เฒ่ากินแล้วคิดว่าเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ”

ผู้เฒ่าอู่จ้องมองนาง ผีมือเช่นนี้ หากไม่ได้อาจารย์เลื่องชื่อชี้แนะ
จะตราตรึงใจผัดผักกาดสักกี่ปีก็ทำไม่ได้ถึงขั้นนี้

แน่นอน ยังมีความเป็นไปได้อีกอย่าง ความสามารถที่เปลี่ยน
เรื่องยากให้เป็นเรื่องง่ายได้โดยธรรมชาติ สาวน้อยผู้นี้มีพรสวรรค์แบบนี้
มาแต่กำเนิด

เมื่อคิดว่าเจียงอวี่นจุเป็นอย่างหลัง ผู้เฒ่าอู่ก็อดใจเต้นไม่ได้
เขาร่อนเร่มาครึ่งชีวิต กระทั่งผู้สืบทอดสักคนก็ยังไม่ มี แม่ นางผู้นี้...

ตรงถึงตรงนี้ สีหน้าเขาก็ดีขึ้นมาก กล่าวว่า “อร่อยมาก”

ดวงตาเจียงอวี่นจุปรากฏระลอกคลื่นน้ำขึ้นหนึ่ง สามารถได้รับ
คำชมจากผู้เฒ่าอู่ช่างไม่ง่ายเลยจริง ๆ ผู้อาวุโสกินอย่างมีความสุขก็จะ
ช่วยรักษาผู้เฒ่าเงินให้ใช้ใหม่

แน่นอนว่าเธอไม่มีทางพูดออกมา เพราะจะดูเหมือนทำประโยชน์
เพื่อหวังผลจนเกินไป รอให้ผู้เฒ่าอู่พูดขึ้นมาเองดีกว่า

“อร่อยก็กินเยอะ ๆ นะเจ้าคะ” เธอพูดเท่านั้น

ผู้เฒ่าอู่เดิมก็หัวโหมก เพิ่งกินไปสองคำก็ยิ่งกระตุ้นความอยาก
อาหาร จึงก้มหน้าก้มตากินโดยไม่พูดอะไรอีก

อาหารสี่จานแต่ละอย่างมีไม่มาก เพียงไม่นานเขาก็กินจนหมดเกลี้ยง ข้าวสวยหนึ่งถ้วยก็กวาดลงท้องจนหมด สุดท้ายยังชดน้ำแกงไปอีกครึ่งถ้วย

กินเสร็จ เขาก็ลูบท้องนั่งอยู่ตรงนั้น จากนั้นค่อยนึกขึ้นได้ที่หลังว่ากินข้าวต้องกินให้อิ่มเพียงเจ็ดส่วน เขาทำเช่นนั้นไม่ดีต่อสุขภาพ

เป็นเพราะอาหารพวกนี้อร่อยเกินไปทุกอย่าง เขายกจกชาขึ้นมาอย่างเคื่องๆ แล้วจิบน้ำชาแซมซ้ำ

น้ำชาที่รสชาติไม่ได้เรื่อง เขาคิด

เป็นจริงดังนั้น ชาของตระกูลเจียงซื้อมาแค่ฟองชา จะมีรสโอชาได้อย่างไร

ยามนั้นพวกเจียงอวิ้นจูเริ่มรับประทานอาหาร ผู้เฒ่าเงินสายตาไม่ดี เงินสอบถามเขาว่าบิโตะมีอาหารอะไรบ้าง หลังจากนั้นก็ถามเขาว่าอยากกินอะไร

ครั้นผู้เฒ่าเงินบอก เงินซื้อก็ช่วยคืบให้เขา

เจียงอวิ้นจูมองดูอยู่ข้างๆ พลังลอบสังเกตผู้เฒ่าอยู่อย่างเงิบๆ

ดวงตาของผู้เฒ่าเงินมีปัญหาอย่างเห็นได้ชัด เขาไม่อยากช่วยตรวจให้สักหน่อยหรือ หรือเป็นเพราะอาหารเมื่อครู่ยังไม่สามารถทำให้เขาประทับใจได้?

อาหารพวกนั้นเป็นเพียงอาหารธรรมดาที่รับประทานกันในบ้าน ผู้เฒ่าอยู่สายตาส่งส่งย่อมไม่ต้องตาเป็นธรรมดา

เจียงอวิ้นจูครุ่นคิดว่าเธอควรทำอาหารที่เตรียมไว้ในความฝันให้เขาดีไหมนะ

ในความฝันที่จวนอันผิงโหว หลินถึงอันอยากเชิญผู้เฒ่าอยู่มารักษา การตามหาคนเป็นเรื่องหนึ่ง ทว่าตามหาคนเจอแล้วจะโน้มน้าว

เขาอย่างไรยังเป็นอีกเรื่อง

เจียงอวินจูรู้ว่าผู้เฒ่าอุ้มชอบกินชอบเล่นสนุกจึงใคร่ครวญอาหารจานหนึ่งออกมาอย่างพิถีพิถัน หวังจะทำให้เขาประทับใจ น่าเสียดายที่สุดท้ายตามหาคนไม่เจอ อาหารจานนั้นของเธอจึงไม่มีโอกาสได้นำมาใช้

ตอนนี้กลับเหมาะทีเดียว ทว่าจะนำอาหารนั้นมาทำให้สมเหตุสมผลได้อย่างไรยังคงต้องคิดอีกสักหน่อย

เจียงอวินจูคิดไปสละระตะ แต่กลับไม่ทราบว่าผู้เฒ่าอุ้มกินอาหารจานนั้นเสร็จก็อยากรักษาผู้เฒ่าเงินแล้ว เพียงแต่เขาคิดว่าเส้นเฟิ่งหมิงจับตนมัดมาที่นี่ คงเพราะอยากให้รักษาผู้เฒ่าเงินนี้เอง หากเขารักษาให้ มีสมใจอีกฝ่ายหรือ

ไม่รักษา ไม่รักษา...อย่างน้อยก็ยังไม่รักษาตอนนี้ รอจนเส้นเฟิ่งหมิงจากไปแล้ว เขาค่อยรักษา

ผู้เฒ่าอุ้มคิดไว้เช่นนี้

“ท่านผู้เฒ่าตัวคนเดียว อากาศหนาวปานนี้คิดจะไปที่ไหนหรือเจ้าคะ ถ้าไม่มีธูระเร่งด่วนอันใดก็พักอยู่ที่นี้สักหลายวันเถอะเจ้าคะ”
เจียงอวินจูพูด

ผู้เฒ่าอุ้มก็คิดไว้แบบนี้เหมือนกันจึงพยักหน้าทันที

เรียกได้ว่าคนทั้งสองใจตรงกันดีทีเดียว

ในบ้านมีห้องข้างสองห้อง เส้นเฟิ่งหมิงและหยางเฉิงพักอยู่ห้องหนึ่ง ห้องที่เหลือเดิมเอาไว้เก็บข้าวของจิปาเถะ เจียงอวินจูจัดการขนของออกมาเพื่อให้ผู้เฒ่าอุ้มเข้าพัก

ยามเว๋ย กูเยียนโจวมาสอนหนังสือให้พวกเจียงหลินตามปกติ เจียงอวิ้นจูเรียนได้สักพักก็โกหกว่าตนเองเข้าใจหมดแล้ว หลังจากนั้น จึงไม่ได้มาเรียนกับเขาอีก

ทว่าวันนี้เธอกลับเดินวนไปมาอยู่ในห้องโถง

“ไบบัวน้อยเผยปลายแหลมฟันชลธาร แผลงปอกเกาะยอดอยู่ ไหวๆ”¹ กูเยียนโจวกำลังสอนให้พวกเจียงหลินท่องกวีโบราณ

เจียงอวิ้นจูได้ยินดังตรงนี้ ในที่สุดก็หาข้ออ้างได้เสียที เธอเดิน ไปนั่งลงที่โต๊ะแล้วกล่าวกับกูเยียนโจวว่า “กวีสองวรรคนี้ไพเราะยิ่งนัก นอกจากนั้นฟังท่านท่องแล้ว ข้ารู้สึกราวกับได้เห็นสระบัวเลยทีเดียว ไบบัวปลายแหลมเพ่งโผล่พ้นผิวน้ำ โดยมีแผลงปอดัวหนึ่งเกาะอยู่บนนั้น”

ดวงตาของกูเยียนโจวทอดประกาย “บทกวีที่ดีย่อมสามารถ นำพาผู้คนให้รู้สึกซาบซึ้งในห้วงอารมณ์นั้นๆ”

เจียงอวิ้นจูทำท่าทางคล้ายเพ่งนึกอะไรขึ้นมาได้ “ท่านพูดเช่นนั้น จู่ๆ ข้าก็นึกถึงการทำอาหารขึ้นมา การทำอาหารก็สามารถเป็นเช่นนั้น ได้เหมือนกันใช่หรือไม่”

กูเยียนโจวชะงักไปเล็กน้อย เขาวางตำราลงพลางกล่าว “ย่อมได้ ยุคहारราชวงศ์แม่ครัวผู้หนึ่งนามว่าฟานเจิ้ง สิ่งที่น่างงเขี้ยวชาญที่สุด คือการทำอาหารจำลองทิวทัศน์ ‘ทิวทัศน์หวังชวน’ ของนางฉุยกยกย่อง ไว้ว่า ‘อาหารสะท้อนภูผาธารา ภาชนะขับขานบทกวี’

“หวังชวนคือสถานที่เร้นกายของหวังเหว่ย² ซึ่งมีทิวทัศน์ งดงามยิ่ง

¹ เป็นวรรคทองจากบทกวีสระน้ำน้อย ประพันธ์โดยหยางวานหลี่ กวีสมัยราชวงศ์ซ่ง

² กวีผู้มีชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์ถัง

“หวังเหวเป็นกวีเลื่องชื่อคนหนึ่ง เคยเขียนบทกวีบรรยายสถานพำนักของตนเอาไว้ไม่น้อย ยกตัวอย่างเช่นวรรคทองวรรคนั้น ‘พิรุณพราตฤณชาติย้อมสีเขียวขจี ดอกท้อริมชลธิ์แดงเหน็ดนั้น’³

“ฟานเจิ้งนำทิวทัศน์ในบทกวีของหวังเหวมาจำลองเป็นอาหารได้ดังตามสมจริงจนน่าอัศจรรย์ นอกจากนี้สิ่งที่ทำได้อีกยิ่งกว่าคือโต๊ะนั้นมีลูกค้ายี่สิบคน ทิวทัศน์ตรงหน้าพวกเขาแต่ละคนกลับแตกต่างกันออกไป ทว่าเมื่อนำมาวางรวมกันแล้วกลับสามารถหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว ฝีมือประณีตล้ำเหนือธรรมชาติโดยแท้”

เจียงอวี่นจูรับฟังจนรู้สึกเลื่อมใส กล่าวว่า “ข้าเองก็อยากลองทำดูบ้าง”

กู่เยี่ยนโจวยิ้ม ไหนเลยจะง่ายดายปานนั้น นับแต่โบราณจวบจนปัจจุบันก็มีเพียงฟานเจิ้งผู้นั้นคนเดียว แต่เขาหักใจทำร้ายจิตใจเจียงอวี่นจูไม่ลงจึงกล่าวว่า “ดีสิ หากต้องการความช่วยเหลืออันใดก็บอกข้าได้”

เจียงอวี่นจูมีเรื่องให้ช่วยจริงๆ “เช่นนั้นท่านช่วยเล่าเกี่ยวกับบทกวีของหวังเหวมากกว่านี้ได้หรือไม่ ข้าอยากลองฟังดู เผื่อว่าจะได้รับแรงบันดาลใจเพิ่มเติม”

กู่เยี่ยนโจวยอมไม่ขัดข้องจึงท่องออกมาทันที เขามีความสามารถระดับจ้าวหยวน บทกวีเหล่านี้ล้วนท่องจำได้ขึ้นใจ

เมื่อเจียงอวี่นจูฟังถึงวรรคที่ว่า ‘จันทร์อำไพส่องป่าสน สายชลไหลรีผ่านหินผา’⁴ ก็คิดในใจว่า ในที่สุดก็ถึงวรรคนี้เสียที แล้วโพล่งขึ้นว่า “วรรคนี้ช่างไพเราะนัก”

³ เป็นวรรคทองจากบทกวีคฤหาสน์หวังชวน ประพันธ์โดยหวังเหว

⁴ เป็นวรรคหนึ่งจากบทกวีเขียวขจีในหุบเขา ผลงานชิ้นเอกที่มีชื่อเสียงที่สุดของหวังเหว

กู่เยียนโจวอธิบายที่มาของบทกวีนี้รวมถึงเรื่องราวของหวังเหว่ย
ขณะที่เขียนบทกวีนี้ให้เธอฟัง

คนทั้งคู่คนหนึ่งพูดคนหนึ่งยิ้ม ทำทางสนทนากันอย่างเพลิดเพลิน
หยางเจิงที่อยู่ด้านนั้นมองเล่นเฟิ่งหมิงพลางบ่นปาก ซึ่งเล่นเฟิ่งหมิง
เองก็มองเห็นคนสองคนในห้องโถงแล้วเช่นกัน เขาลุกขึ้นเดินออกไป
ข้างนอก โดยมีหยางเจิงเดินทอดน่องตามไปติดๆ

“แม่นางเจียง” เล่นเฟิ่งหมิงเดินเข้ามาในห้องแล้วกล่าวกับ
เจียงอวิ้นจู

เจียงอวิ้นจูเงยหน้ามองเขาอย่างนึกสงสัย
เล่นเฟิ่งหมิงกวาดตาไปบนโต๊ะ “แม่นางเจียงเรียนรู้ถึงไหน
แล้วหรือ”

เจียงอวิ้นจู รู้สึกเหมือนถูกคุณครูตรวจการบ้านเลยแฮะ แม้ว่า
ครูผู้นี้จะสอนหนังสือให้เธอแต่ไม่กี่วันก็ตามที

“แม่นางเจียงเฉลียวฉลาดยิ่งนัก ตัวอักษรสำหรับใช้ในสูตร
ทำอาหารและลงบัญชี นางเรียนรู้ไปได้เกือบหมดแล้ว” กู่เยียนโจว
ตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

“อ้อ?” เล่นเฟิ่งหมิงมองมาทางเขาด้วยสายตาสำรวจตรวจตรา
รอยยิ้มของกู่เยียนโจวพลันแข็งค้างก่อนจะค่อยๆ เลือนหายไป
สีหน้าเปลี่ยนเป็นตึงเครียดขึ้นมาทันตา เขาสัมผัสได้ถึงความกดดัน
แปลกๆ

กู่เยียนโจวหลบประหม่นเล่นเฟิ่งหมิงเช่นกัน อีกฝ่ายรูปโฉม
หล่อเหลา รูปร่างสูงโปร่ง โดยเฉพาะบนตัวเขากอปรด้วยลักษณะพิเศษ
แลดูลึกลับเกินจะหยั่ง

บุคคลเช่นนี้จะเป็นเพียงพ่อค้าที่มาจากเมืองหลวงผู้หนึ่งจริง ๆ หรือ

กู่เยี่ยนโจวหม้มปาก เมื่อก่อนเขาเคยไปเที่ยวที่เมืองหลวง เคยเห็นบรรดาคุณชายผู้สูงศักดิ์ในเมืองหลวงพวกนั้น แต่กลับไม่มีใครเทียบเคียงเส้นฟุ้งหมิงได้สักคน

“แม่นางเจียง ก่อนหน้านี้ไม่ใช่ว่าเจี้ยอวีเป็นคนสอนหนังสือให้เจ้าหรงหรือ ตอนนี้พวกข้ากลับมาแล้วก็ให้เขาสอนให้เจ้าเถอะ ส่วนคุณชายกู่ท่านนี้ ข้าคิดว่าการสอบรับราชการสำคัญกว่านะ”

หยางเจิงรำคาญที่พวกเขามองกันไปมองกันมาจึงเอ่ยปากพูดกับเจียงอวี่นจูโดยตรง

ขณะเอ่ยชื่อเจี้ยอวี หยางเจิงรู้สึกไม่เป็นธรรมชาติยิ่งนัก เขาไม่เคยเรียกเส้นฟุ้งหมิงเช่นนี้มาก่อน

จับพลันนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าชื่อของเจียงอวี่นจูมีคำว่าจู้ ส่วนชื่อรองของเส้นฟุ้งหมิงกลับมีคำว่าอวี

จู้วี่...จู้วี่ ช่างมีวาสนาต่อกันโดยแท้⁵

หยางเจิงรู้สึกปลาบปลื้มในความตาแหลมของตัวเองยิ่งนัก โดยที่คนอื่นย่อมไม่ทราบเลยว่าตอนนี้ความคิดของเขาเตลิดเปิดเปิงไปไกลแล้ว

เมื่อเส้นฟุ้งหมิงกับกู่เยี่ยนโจวได้ยินเขาเอ่ยดังนั้นก็มองมาทางเจียงอวี่นจู

คราวก่อนพวกเขาก็เคยทะเลาะกันเพราะเรื่องนี้มาแล้ว คราวนี้จึงไม่จำเป็นต้องถกเถียงกันอีก รอให้เจียงอวี่นจูตัดสินใจก็พอ

เจียงอวี่นจูกำลังอยากหาโอกาสคุยกับกู่เยี่ยนโจวเกี่ยวกับเรื่องนี้

⁵ คำว่า ‘จู้’ (珠) ในชื่อของเจียงอวี่นจู แปลว่า ไข่มุก ส่วนคำว่า ‘อวี’ (玉) ในชื่อรองของเส้นฟุ้งหมิง แปลว่า หยก เมื่อนำมารวมกันจึงมีความหมายสื่อถึงสิ่งของล้ำค่า

พอดี เธอจึงกล่าวว่า “การสอบรับราชการสำคัญกว่าจริง ๆ นั่นแหละ เจ้าค่ะ”

“แต่...” กุ๊เยียนโจวอยากจะอธิบาย

ทว่าเจียงอวินจูกลับยิ้มออกมา “ขอบคุณคุณชายกุ๊ที่มาชี้แนะให้ในช่วงที่ผ่านมา อันที่จริงข้าหารือกับท่านแม่ตั้งแต่หลายวันก่อนแล้ว รอนเงินเก็บเงินต่ออีกสักพักก็จะส่งพวกเจียงหลินไปเข้าสำนักศึกษา

“ส่วนข้า ข้าคิดว่าข้าลงบัญชีได้ อ่านสูตรอาหารออกก็พอแล้ว เจ้าค่ะ”

“แม่นางเจียงไม่จำเป็นต้องดูแลตนเองเช่นนี้ ด้วยความเหลียวเวลาของเจ้า หากหุ่่มเทวเวลาจะต้องประสบความสำเร็จแน่นอน” กุ๊เยียนโจวเกลี้ยกล่อมเธอ

เจียงอวินจูเหวี่ยงปาก “ความเหลียวเวลา” ที่เธอแสดงออกมาเป็นผลพวงจากการที่เธอรำเรียนหนังสือในยุคปัจจุบันมาลิบกว่าปีต่างหาก ถ้าจะให้เธอไปศึกษาบทกวีพวกนั้นจริง ๆ เธอคงทำไม่ไหว แต่เธอไม่สะดวกจะพูดออกมาตามตรงจึงกล่าวว่า “ข้าคิดว่าข้าจดจ่อทำเรื่องเดียวก็ดีมากแล้ว ไม่อย่างนั้นก็มึนงงรู้สึกรู้ว่ามีเวลาไม่พอยุ่ต่อไป”

ทุกคนทราบเธอชอบการทำอาหารและชอบศึกษาการทำอาหาร เจียงอวินจูจึงยกเรื่องนี้มาเป็นข้ออ้าง

“จดจ่อทำเรื่องเดียว?” กุ๊เยียนโจวกล่าวทวนประโยคนี้ พลันรู้สึกว่ตนเองดูเบาเจียงอวินจูไปแล้ว

จริงด้วย พลังของคนเรามีจำกัด สู้หุ่่มเททำเรื่องที่ตนเองชอบ ทั้งยังทำได้ดีไม่ดีกว่าหรือ

“ข้าล่วงเกินแล้ว” เขามองเจียงอวินจูพลาบกล่าวอย่างปอดโปรง

แวตตาของเขาประหนึ่งธาราวสันต์ไหลริน ชวนให้คนรู้สึกราวกับว่า
อยู่ท่ามกลางสายลมในฤดูใบไม้ผลิ

เจียงอวี่นจูยิ้มให้เขาแล้วกล่าวขอบคุณ “ต้องขอบคุณคุณชายกู่
ที่ช่วยสอนพวกข้าในช่วงที่ผ่านมา” จากนั้นเธอก็มองไปทางเส้นเพิงหมิง
“คุณชายเส้น ข้า...”

เธอรู้สึกว่าตัวเองพูดชัดเจนมากแล้ว

“อืม” เส้นเพิงหมิงพยักหน้าน้อยๆ

เรื่องนี้จึงผ่านไปเช่นนี้ ต่อจากนั้นเจียงอวี่นจูก็เริ่มทำอาหาร
จานนั้นของเธอ

กู่เยี่ยนโจวรู้ว่าเจียงอวี่นจูจะทำอาหารที่สอดคล้องกับบทกวีนั้นก็บังเกิด
ความสนใจจึงคอยมองอยู่ข้างๆ ส่วนหยางเจิงก็รู้สึกว่ามันสนุกดีจึง
ตามมามุงด้วยอีกคน

เพียงไม่นานผู้เฒ่าอู่ก็เดินเข้ามา เขาเบียดกู่เยี่ยนโจวกับหยางเจิง
ไปอีกฝั่ง แล้วยัดคอเข้าไปมองว่าเจียงอวี่นจูทำอะไรอยู่

เจียงอวี่นจู ถูกคนมากมายขนาดนี้รู้มัจฉามอง เธอรู้สึกกดดัน
จริงๆ นะ

โชคดีที่อาหารจานนี้เธอเตรียมการในजनอันผิงโหวในความฝัน
อยู่นาน ทั้งยังเคยลงมือทำมาแล้วหลายครั้ง คราวนี้แม้เธอจะหลงลืม
ไปบ้าง ทว่าในภาพรวมแล้วยังคงมาถูกทาง

เจียงอวี่นจูเริ่มจากทำจันทร์อำไพโดยใช้หัวไชเท้า แน่นอนว่า
ไม่เพียงแต่นำหัวไชเท้ามาแกะสลักเป็นดวงจันทร์ แต่ต้องเคี้ยวน้ำแกง
หนึ่งหม้อ จากนั้นจึงเทน้ำแกงลงบนหัวไชเท้าที่เตรียมไว้ ให้ไชเท้าค่อยๆ
สุกและรสชาติเข้าเนื้อ

เมื่อนำออกจากหม้อก็นำน้ำมันไก่มาประพรมลงไปเล็กน้อย เพื่อให้ผิวของหัวไชเท้าดูมันวาวประหนึ่งดวงจันทร์สุกสกาพานจานหยก

วิธีทำหัวไชเท้าเช่นนี้ เธอประยุกต์จากวิธีทำผักกาดขาวในน้ำแกงจากงานเลี้ยงระดับประเทศในยุคปัจจุบัน น้ำแกงใช้ของจำพวกเนื้อติดมันชนิดต่าง ๆ แต่หัวไชเท้าในตอนสุดท้ายกลับไม่เคี้ยวไม่มันเลยสักนิด ดูเหมือนมีรสชาติจี๊ดจ๊าด หากความจริงรสชาติเข้มข้น

ลำพังหัวไชเท้าชิ้นนี้ ผู้เฒ่าอู่ก็ชมดูจนดวงตาเป็นประกาย มีพรสวรรค์จริง ๆ ด้วย!

หลังจากนั้นเจียงอวี่นจูก็เริ่มทำต้นสนและหน้าผา

ระหว่างนั้นถึงเวลาเตรียมอาหารมือเย็นพอดี เธอจึงไปทำมือเย็นก่อน

“ทำอันนี้ก่อน มือเย็นจะรีบไปทำไหม!” ผู้เฒ่าอู่เห็นว่าอาหารจานนั้นจนจะเสร็จแล้วก็เอ่ยขึ้นอย่างร้อนใจ

“ลูกค้าสั่งอาหารไว้ตั้งแต่ตอนเที่ยงแล้วเจ้าคะ” เจียงอวี่นจูกล่าว ผู้เฒ่าอู่คิดจริงๆว่าจะสนใจว่าใครสั่งอาหารไว้ ป่วยให้รอไปนั้นแหละ แต่ครั้นคิดถึงว่ายามนี้ตนเองเป็นเพียงชายชราที่ผ่านทางมา เขาก็อดกลั้นเอาไว้

เขาไม่กลัวการบอกเจียงอวี่นจูว่าตนเองคืออู่ซิงเหว่ย แต่หากเจียงอวี่นจูทราบแล้วมาขอร้องให้เขารักษาดวงตาของผู้เฒ่าเจิน เขาจะตกลงหรือไม่ตกลงดีเล่า

เขาไม่อยากทำตามความต้องการของเส้นเฟิ่งหมิงหรือกระดิ่งนั้นผู้เฒ่าอู่จึงได้แต่อดทนรอ รอจนกระวนกระวายรู้มึนร้อนใจ

ไม่ง่ายเลยกว่าที่เจียงอวี่นจูจะทำมือเย็นเสร็จแล้วกลับมาทำอาหารจานนี้ต่ออีกครั้ง

จนกระทั่งจันทร์โผล่ขึ้นมาจากตะวันออก ในที่สุด ‘จันทร์อำไพและสายชล’ ก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว

เจียงอวี่นจูงมือออกมาจากในครัวก็เห็นว่าดวงจันทร์ลอยอยู่บนหน้าผา ล้อแสงกับดวงจันทร์บนท้องฟ้า ต้นสนสูงชะลูดเรียงรายตรงกลางมีภูเขาหินหลายแห่ง น้ำพุใสสะอาดสายหนึ่งไหลลงมาจากบนภูเขาหินอย่างชุ่มชื้น

หน้าผา ป่าสน และก้อนหินล้วนสมบูรณ์แบบ ส่วนสิ่งที่มีเอกลักษณ์ที่สุดคงเป็นน้ำพุใส่นั่นเอง น้ำพุไหลเอื่อยลงมา เปล่งประกายระยิบระยับอยู่ภายใต้แสงจันทร์สกา

“จันทร์อำไพส่องป่าสน สายชลไหลรีผ่านหินผา’ ช่างเป็นจันทร์อำไพและสายชลที่ยอดเยี่ยมนัก” หยางเจิงเอ๋อชมเป็นคนแรก ครั้นเห็นหน้าตาของอาหารจานนั้น เขารวกับมองเห็นทิวทัศน์อันงดงามที่บรรยายเอาไว้ในบทกวีอย่างไรรายนั้น

กู่เยี่ยนโจ้วมองอาหารตรงหน้าด้วยความตกตะลึงเช่นกัน แม้เขาจะบอกว่าฟานเจิ้งเคยทำ ‘ทิวทัศน์หวังชว่น’ แต่นั่นก็เป็นเรื่องเล่าเมื่อหลายร้อยปีก่อน ตัวเขาเองไม่เคยเห็นกับตา ทว่า ‘จันทร์อำไพและสายชล’ จานนี้ของเจียงอวี่นจู่ เขากลับได้เห็นมันด้วยตาตนเอง

ยามนั้นเส้นเฟิงหมิงก็มองดูอยู่ด้วย ใบหน้าของเขาเผยความตะลึงอย่างหาได้ยาก

ผู้เฒ่าอู่ย้งทอดถอนใจติดต่อกัน เขามองตรงไปที่ ดูตรงนั้นที่สุดท้ายจึงตบศีรษะกล่าวว่า “ข้าตัดใจกินไม่ลงแล้วจริงๆ”

“กินดีกว่ามองดูอีกนะเจ้าคะ” เจียงอวี่นจู่กล่าว

ผู้เฒ่าอู่รู้สึกละอายใจที่นางสาวกับการล่อลวงของมารร้าย เขาพูดหยั่งเชิงว่า “ไม่อย่างนั้นข้าลองชิมดูดีหรือไม่”

เจียงอวี่นจูส่งตะเกียบให้เขา ผู้เฒ่าอู๋อยากชิมรสชาติของหัวไชเท้า
นั้นแต่แรกแล้วจึงใช้ตะเกียบคีบขึ้นมาทันที

คิดไม่ถึงเลยว่าหัวไชเท้าชิ้นนั้นจะเปื่อยนุ่มยิ่งนัก เขาสามารถ
คีบขึ้นมาหนึ่งชิ้นได้อย่างง่ายดาย ครั้นส่งเข้าปากกลับไม่มีรสเผ็ดปร่า
ของหัวไชเท้าเลยสักนิด มีเพียงรสหวานฉ่ำของหัวไชเท้าสดใหม่ที่
ซาบซ่านไปถึงทรวงอก

“อร่อย!” ผู้เฒ่าอู๋เอ่ยชมขึ้นมาโดยพลัน

คนอื่นเห็นดวงจันทร์แหวกไปแล้วส่วนหนึ่งก็ต่างใช้ตะเกียบ
เริ่มรับประทาน

หน้าผา ป่าสน และก้อนหิน กระทั่งน้ำพุสายนั้นล้วนแต่เป็น
อาหาร นอกจากนี้อาหารแต่ละอย่างยังมีรสชาติไม่ซ้ำกัน แต่กลับ
เลิศรสไม่ธรรมดา ครั้นกินไปหมดนั้นก็ชวนให้รู้สึกเหมือนหนึ่งก้าว
หนึ่งทิวทัศน์ของสวนโบราณซูโจว หนึ่งคำหนึ่งรสชาติ ช่างวิเศษอะไร
เช่นนี้

อาหารหนึ่งจานถูกกินหมดเกลี้ยงอย่างรวดเร็ว

หยางเจิงมองเจียงอวี่นจูด้วยสายตาเจิดจ้า เขาคิดว่าหากผู้เป็น
นายของเขาไม่คว้าโอกาสนี้ไว้ เขาจัดการเองก็ได้ พาเจียงอวี่นจู
กลับไปยังเมืองหลวง อย่างน้อยต่อไปในภายภาคหน้าเขาก็สามารถ
กินอาหารอันโอชะทุกวัน

นอกจากนี้เขาคิดว่ามารดาของเขาก็น่าจะชอบเจียงอวี่นจูเช่นกัน

ยามนั้นหยางเจิงพลันสัมผัสได้ถึงความหนาวยะเยือก เมื่อ
หันหน้ามาก็เห็นว่าเส้นเพิงหมิงกำลังมองเขาอยู่ เขาหัวเราะแห้งๆ สองที

เจียงอวี่นจูไม่ได้มีแค่ว่าใจจะมาสโนใจปฏิริยาของใครรอบข้าง
เพียงจับจ้องผู้เฒ่าอู๋

ท่านผู้เฒ่าพอใจหรือไม่นะ สามารถรักษาโรคให้เธอได้หรือยัง
อันที่จริงผู้เฒ่าพอใจเป็นที่สุด แต่เขายังรักษาผู้เฒ่าเงินไม่ได้
เขาหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ถามเจียงอวี่นจู่ว่า “เจ้าอยากกราบข้า
เป็นอาจารย์หรือไม่”

เจียงอวี่นจู่จึงนั่งอยู่กับที่

นี่ไม่เหมือนกับที่เธอคิดไว้นี่นา! ผู้เฒ่าผู้คิดจะรับเธอเป็นศิษย์
อย่างนั้นหรือ นี่นับเป็นโอกาสที่คนมากมายต่างเฝ้ารอ แต่เธอไม่อยากจะ
เรียนวิชาแพทย์เลยสักนิด

“ท่านผู้เฒ่าทำอาหารเป็นหรือเจ้าคะ”

เจียงอวี่นจู่หวังว่าผู้เฒ่าจะบอกว่าตนเองเป็นวิชาแพทย์ เธอจะ
ได้ใช้โอกาสนี้ขอให้เขารักษาดวงตาให้ผู้เฒ่าเงิน เช่นนี้ทุกคนล้วนพอใจ
ผู้เฒ่าผู้ลึกลับเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า ใช้ตะพานตุนน้ำแกงถือว่า
เป็นการทำอาหารกรรมมัง แม้ว่าเขาจะยังไม่ได้จับตะพาน แต่เขาสามารถ
จับมาได้ไม่ช้าก็เร็ว

เจียงอวี่นจู่ยิ้ม “วันหน้าหากมีโอกาส ข้าจะต้องขอคำชี้แนะ
จากท่านผู้เฒ่าแน่นอนเจ้าคะ”

เธอปฏิเสธอย่างอ้อมค้อม

ผู้เฒ่าผู้เองก็ไม่โมโห จะต้องมีโอกาสแน่นอน

คนทั้งสองสนทนาคณะเรื่องเดียวกันสักพัก ครั้นฟ้ามืดแล้ว
ทุกคนจึงต่างแยกย้าย

เจียงอวี่นจู่จึงมาตลอดบ่ายแล้วจึงเหนื่อยมากจริงๆ เธอไม่ได้คิดเรื่องอื่น
ให้มาก ความหลังจากล้างจานเสร็จก็เตรียมตัวเข้านอน

ยามนี้ภูเขียวนใจกลับไปแล้ว ส่วนหยางเจิงก็ถือจานอาหาร

ของเจียงอวี่นจุกลับห้องตนเองไป เขาอยากเข้าใจว่าน้ำพุไหลได้อย่างไร
ทางด้านเส้นเฟิ่งหมิงหลังจากอาบน้ำพลัดผ้าเสร็จก็เตรียมจะ
เข้านอนเช่นกัน

ทว่าเขาพลันชะงักอยู่ข้างบ่อน้ำกลางลานบ้าน ครู่หนึ่งก็มีคน
ผู้หนึ่งเดินออกมาจากทางหลังบ้าน เป็นผู้เฒ่าผู้นั้นเอง

ผู้เฒ่าผู้เฒ่าลี้กตมดตลอดทั้งปาย ในที่สุดก็เข้าใจแล้วว่าเหตุใด
เส้นเฟิ่งหมิงจึงมดตมดมารักษาสุนัขผู้เฒ่าเงิน ที่แท้เส้นเฟิ่งหมิงคิดไม่ซื่อกับ
เจียงอวี่นจูนี่เอง!

ผู้เฒ่าผู้เฒ่าแค้นเสียง ในเมืองหลวงลี้กตมดกันว่าผู้บัญชาการองครักษ์
กิเลนไม้ไผ่ลี้ชิตตริ นี้อะไรกัน เขากลับมาใช้ข้อบัยกับแม่นางคนหนึ่ง
อยู่ที่นี้ มิหนำซ้ำยังปกปิดฐานะที่แท้จริงของตนเองอีก กลัวว่าหญิงสาว
จะไปไวยวายถึงจวนหรืออย่างไร

ผู้สั่งหารคนเสียนก็ลี้กตมดเรื่องแล้วมิใช่หรือ อย่างไรเสียนเขาก็สั่งหาร
คนมาจนชินชาแล้ว ทั้งยังอยากให้ตนช่วยรักษาเพื่อเอาใจผู้หญิงอีก?

ผันไปเถอะ!

เส้นเฟิ่งหมิงรู้สึกว้าเหว่ที่เห็นผู้เฒ่าผู้เฒ่าไม่เป็นมิตรนัก เขาขมวดคิ้ว
น้อยๆ

“อยากให้ข้าช่วยรักษา?” ผู้เฒ่าผู้เฒ่าถามเส้นเฟิ่งหมิง

“มิผิด” เส้นเฟิ่งหมิงตอบ

“อยู่ให้ห่างจากแม่นางผู้นั้น” ผู้เฒ่าผู้เฒ่ากล่าวออกมาตรงๆ

เส้นเฟิ่งหมิงมองเขา แว่ตาเย็นยะเยือก

ผู้เฒ่าผู้เฒ่าร้อนใจ เจ้าเดรัจฉานท่มผ้า^๑ เสน่สรวงจอมปลอมผู้นี้!

^๑ในสมัยปัจจุบันเป็นคำด่า หมายถึง คนที่ไร้ศีลธรรมจรรยาเถลไถลได้จกจน
แต่ในอดีตหมายถึงคนที่สวมใส่เสื้อผ้าปกกลายเป็นรูปสัตว์ หรือก็คือขุนนาง

เขาไม่มีทางเชื่อเด็ดขาดว่าเส้นเฟื่องหมิงจะนึกพึงใจเจียงอวิ้นจู จากใจจริง คิดว่าอีกฝ่ายแค่อยากล่อลวงเจียงอวิ้นจูเท่านั้น

ลมเหนือพัดผ่านมาพาให้คนสั่นสะท้านถึงกระดูก ผู้เฒ่าอู๋เอ่ย์ขึ้นอีกครั้ง “อยากให้ข้ารักษาที่ยอมได้ เจ้ายืนอยู่ตรงนี้นัก่อนหนึ่งคืน มิฉะนั้นต่อไปไม่ว่าใครก็ตามที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้า ข้าล้วนไม่รักษา ทั้งนั้น ต่อให้ข้าตายก็ตาม!”

ผู้เฒ่าอู๋ไม่กลัวตาย เป็นหมอมามากหลายปี เขามองชีวิตทะเลอุปสรรคมานานแล้ว

คำพูดนี้ของเขาเจตนาทำให้เส้นเฟื่องหมิงลำบากใจ หนึ่งคือเพื่อแก้แค้นที่อีกฝ่ายมัดตัวเขามา สองคือเพื่อพิสูจน์ความจอมปลอมของเส้นเฟื่องหมิง

“หากเจ้ายืน ท่านจะช่วยรักษาผู้เฒ่าเงินหรือไม่” เส้นเฟื่องหมิงเอ่ยถาม

“หากเจ้ายอมยืน ข้าอาจจะยอมรักษาให้ ถ้าเจ้าไม่ยืนก็...”

แน่นอนว่ารักษาเหมือนกัน แต่วันหน้าค่อยรักษา

เส้นเฟื่องหมิงไม่อาจล่วงรู้ความนึกคิดของผู้เฒ่าอู๋ ทราบเพียงว่าอีกฝ่ายมีอุปนิสัยแปลกประหลาดเช่นนี้เอง เขาจึงเลอยุ่ชั่วอึดใจก่อนจะกล่าวว่า “ตกลง!”

“ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้า...” ผู้เฒ่าอู๋ยังคงกล่าวไม่จบก็ได้ยินคำว่า “ตกลง” ประโยคนี้

ตัวเขาถึงกับนั่งอึ้งไปทันที คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเส้นเฟื่องหมิงจะตอบตกลง

เส้นเฟื่องหมิงไม่ได้เอ่ยคำได้อีก เขาวางอ่างนำลงแล้วยืนอยู่ตรงนั้น คล้ายกับว่าตั้งใจจะยืนอยู่ตรงนั้นทั้งคืนจริงๆ

ผู้เฒ่าอุ้มองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า ก่อนจะแค้นเสียงหิीलำคอแล้ว
หันหลังเดินกลับเข้าห้อง

ผ่านไปครู่ใหญ่ หยางเจิงที่กำลังจะเข้านอนเห็นว่าเส้นเฟิงหมิง
ยังไม่กลับเข้ามาในห้องเสียทีจึงเดินออกมาตามหา จากนั้นก็เห็นอีกฝ่าย
ยืนอยู่กลางลานบ้านไม่ขยับเขยื้อน

“เจ้าทำอะไรนะ” หยางเจิงถาม

เส้นเฟิงหมิงไม่ยอมอธิบายกับเขา “เจ้าไปนอนเถอะ”

“แล้วเจ้าเล่า”

“ไม่ต้องสนใจข้า”

“ไม่ต้องสนใจเจ้าอะไรกัน...” หยางเจิงสบสายตากับเส้นเฟิงหมิง
เข้าพอดี คำพูดที่เหลือจึงถูกกลืนลงไปทันควัน ลึกพักเขาจึงกัดฟัน
กล่าวว่า “เจ้าอยากทำอะไรทำ ข้ากลับไปนอนแล้ว”

เขารู้ว่าเส้นเฟิงหมิงทำอะไรย่อมมีเหตุผล ในเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอม
เอ่ยปาก เขาก็จะไม่เข้าชี้ถาม

ทว่าหลังจากเดินกลับเข้าห้องไป หยางเจิงก็หยิบเสื้อคลุมตัวใหญ่
ออกมาให้เส้นเฟิงหมิง เสื้อคลุมตัวนี้ตัดเย็บมาจากหนังจิ้งจอกเงิน
กันลมได้ รักษาความอบอุ่นได้ดีเป็นที่สุด

เจียงอวิ้นจุนนอนห่มผ้าอยู่บนเตียง บางทีอาจเป็นเพราะวันนี้เหน็ดเหนื่อย
จากการทำ ‘จันทร์อำไพและสายชล’ มากเกินไป หรือบางทีอาจเป็น
เพราะท้ายที่สุดแล้วผู้เฒ่าอู่ก็ยังไม่ได้บอกว่าจะรักษาผู้เฒ่าเจิน เธอ
จึงนอนไม่หลับพลิกตัวกลับไปกลับมา

เธอลืมตาขึ้นด้วยความอยากรู้ว่าตอนนี้เป็นยามใดแล้ว ครั้น
มองผ่านหน้าต่างออกไปกลับมองเห็นคนผู้หนึ่ง

เจียงอวี่นจูรีบเดินไปที่หน้าต่าง มองข้างนอกอย่างละเอียด
อาศัยแสงจันทร์ เธอมองเห็นคนผู้หนึ่งจริง ๆ เขายืนอยู่ข้าง
บ่อน้ำ เป็นเส้นเพิ่งหมิง!

เขาทำอะไรนะ ความคิดมากมายวนเข้ามาในหัวของเจียงอวี่นจู
แต่กลับไม่มีอันไหนเข้าท่าเลย

เธอมองเขา อยากคอยดูว่าเขาจะทำอะไร หรือเมื่อไรจะกลับ
เข้าห้อง

สุดท้ายเขากลับเอาแต่ยืนอยู่เช่นนั้นราวกับรูปแกะสลัก
คงไม่ได้เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรอกมั้ง เจียงอวี่นจูรีบสวมเสื้อผ้า
ถือโคมไฟดวงหนึ่งเปิดประตูเดินออกไปยังลานเรือน

ห้องฟ้ามืดมิด โคมไฟดวงนั้นส่องแสงสีเหลืองอบอุ่นสาดกระทบใบหน้า
เจียงอวี่นจู

เส้นเพิ่งหมิงมองมาทางเจียงอวี่นจูตั้งแต่มีเสียงความเคลื่อนไหว
ในห้องนางแล้ว ยามนี้เมื่อเห็นนางถือโคมไฟเดินตรงมาหา เขาจึง
เลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

แสงสีเหลืองอบอุ่นใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ราวกับขับไล่ความมืดมิด
และความเหน็บหนาวบนตัวเขาไปจนหมดสิ้น

“ท่านไม่เป็นไรนะเจ้าคะ” เจียงอวี่นจูยกโคมไฟในมือขึ้นสูงพราง
เอ่ยถาม

“ไม่เป็นไร” เส้นเพิ่งหมิงตอบ

“แล้วท่าน...?” ทำอะไรอยู่ เจียงอวี่นจูอยากจะถามต่อ

เส้นเพิ่งหมิงกลับจ้องมองนางนิ่ง เนื่องจากนางยกโคมไฟขึ้นสูง
แสงโคมไฟจึงส่องให้เห็นใบหน้าางชัดเจนกว่าเดิม

“ที่ผ่านมาข้าไม่เคยอยากแต่งงาน” เขาพูด
เจียงอวี่นจู้จึงสนิท จู๊ๆ เขาพูดเรื่องนี้ขึ้นมาทำไมกัน
ทว่าเมื่อลองคิดดูแล้วก็คงจะจริง เพราะอีกเจ็ดปีให้หลังใน
ความฝัน เขาก็ยังคงครองตัวเป็นโสดอยู่เพียงลำพัง

เส้นเพ็งหมิงทอดสายตาลงต่ำ “ท่านแม่ของข้าไม่ชอบท่านพ่อ
และท่านพ่อก็รู้สึกไม่ต่างกัน พวกเขาสองคนทะเลาะกันทุกวัน สมัยเด็ก
ข้าไม่เคยเข้าใจเลยว่า ในเมื่อพวกเขารักเกียจอีกฝ่ายถึงปานนั้น เหตุใด
จึงยังอยู่ด้วยกันอีก

“ข้าเองก็หนีการทะเลาะกันของพวกเขา” พูดถึงตรงนี้
เส้นเพ็งหมิงก็ชะงักไป

คำพูดเหล่านี้เขาไม่เคยเอ่ยปากบอกใครมาก่อน ทว่ายามนี้
เขากลับอยากพูดให้นางฟัง

เจียงอวี่นจู้ไม่เคยพบองค์หญิงต้นหยางหรือราชบัณฑิตเส้น
มาก่อน แต่เคยได้ยินมาว่าการแต่งงานของพวกเขาเป็นไปเพื่อ
ผลประโยชน์ทางการเมือง

ตระกูลเส้นเป็นตระกูลใหญ่ มีตำแหน่งสำคัญในราชสำนักเสีย
เวลานั้นจักรพรรดิองค์ปัจจุบันยังเป็นองค์ชายที่ไม่ได้รับความโปรดปราน
ผู้หนึ่ง การที่น้องสาวร่วมอุทรของเขาออกเรือนเข้าตระกูลเส้นก็เท่ากับว่า
ได้รับการสนับสนุนจากตระกูลเส้น

เจียงอวี่นจู้ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี เรื่องราวในราชวงศ์ก็เป็นเช่นนั้น
มาตั้งแต่โบราณ

เธอจึงทำได้เพียงขมวดคิ้วแหม่มปาก